

De midwinterhoorn

Hans Arnoldy

Apub

ArnoldyPublishing

©2022

Facultatief meerdere voorleesrollen:

De vertellijn:	zwart
De moeder:	<i>cursief groen</i>
Ilse:	<i>cursief blauw</i>
De jongen:	<i>cursief rood</i>

De midwinterhoorn

Waar Ilse woont, wordt er tegen het eind van het jaar veel op de midwinterhoorn geblazen. Dat is een holle pijp, meestal gemaakt van berken-, of wilgenhout, waarop een goeie blazer vier verschillende tonen weet te spelen. Natuurtonen noemen ze dat omdat die tonen van nature altijd al in een muzieknoot aanwezig zijn, zonder dat je ze kan horen. Maar met de stand van je lippen kan je die verstopte tonen tevoorschijn blazen.

Het geluid van de midwinterhoorn is van heel ver te horen. Van die lange, bijna droevige tonen. Soms, vaak op de zondag voor kerst, zijn er verschillende groepen aan het blazen. Er worden ook wedstrijden gehouden. Wie het mooiste zo veel mogelijk van die natuurtonen kan laten klinken.

En hoewel ze doorgaans ver van elkaar aan het spelen zijn (het hoort niet om door elkaar heen te blazen), kan het voorkomen dat je van verschillende kanten uit de verte die hoorns hoort.

Thuis hadden ze ook nog zo'n hoorn, die had haar vader ooit zelf gebouwd. Hij had er zelfs een paar, maar de eerste, misschien ook wel de mooiste, hingen ze met kerst aan de muur. Als een soort kerstversiering dus.

Vader kon ook goed hoornblazen, nog steeds deed hij aan wedstrijden mee, en meestal won hij.

Ilse zelf was er minder handig in, maar ze had zich altijd nog voorgenomen eens wat meer te gaan oefenen.

Voor Ilse hoort dat geluid toch bij de winter, of beter vooral bij Kerst en Oud en Nieuw. Net zoals een kerstboom of van die lekkere kniepertjes. Op oudejaarsdag gaat vader ook altijd in de tuin aan de slag om die kniepertjes te bakken, van die ronde holle pijpjes waar hij dan slagroom in doet. Alleen de geur van het bakken is al heerlijk! Als Ilse daaraan denkt loopt het water haar in de mond.

Ook dit jaar waren de midwinterblazers weer druk bezig. Het kon haar nu al blij maken over de feestelijke dagen die gauw zouden komen. Als je die klanken hoorde, was het vanzelf al wat minder koud en liep ze onbewust wat sneller dan gebruikelijk als ze met de hond door het bos ging. Meestal maakte ze hetzelfde

vertrouwde rondje. Het eerste stuk is het pad nog lekker breed, daar lopen ook meer wandelaars, al dan niet met hun hond, en joggers, gaan er mountainbikers, en af en toe passeert er zelfs een ruiter te paard. Altijd leuk, zo'n groot beest zo dicht voorbij te zien gaan en het gesnuif, de voetstappen en het zachte gekraak van het zadel en het tuig te horen. Terwijl ze meestal de hond dan even bij de halsband vasthoudt – je kan nooit weten wat die beesten van elkaar vinden – groet ze de ruiter met een vrolijk 'hoi', ook al is dat meestal geen bekende. Zo doe je dat in het bos.

Na enige tijd is er een smaller pad naar links, dat kiest ze het liefst. Daar komen bijna geen mensen meer en al helemaal geen ruiters te paard. Ilse houdt van die rust, even helemaal alleen genieten van de natuur, van de vogels en heel soms ziet ze een konijn of een ree. Zeker nu de blaadjes van de bomen zijn en de varens die zomers het bos zo mooi dicht en groen maken, zijn verdwenen. De hond scharrelt om haar heen, druk snuffelend, dan weer wat achterblijvend, dan weer een stuk voor haar uit. Wat geeft het, er zijn nu geen andere mensen waarmee ze rekening heeft te houden.

Toen ze daarnet van huis vertrok was ze wel wat geschrokken van het weer, hoe mooi het er ook uitzag. Oei, dat was koud. Ze was zelfs teruggegaan om een dikke shawl en wanten te gaan halen. Maar eenmaal in het bos viel het mee. Was het lekker zelfs. Een fijne heldere kou en bijna geen wind.

Terwijl ze zo tevreden liep te bedenken wat ze deze zondag verder zou gaan doen, werd haar aandacht getrokken door het geluid van een midwinterhoornblazer.

Die klonk nu toch wat dichterbij dan toen ze op pad ging. Hé, wat leuk. Weet je wat, ze zou er maar eens op af gaan. Hoe vaak had ze die hoorns al niet eerder gehoord, maar van dichtbij had ze zo'n blazer – behalve haar vader natuurlijk - zelden gezien. Gek eigenlijk. Maar misschien hoorde dat wel. Misschien waren het geheimzinnige vrouwen of mannen die zich juist ergens ver weg verstopt hadden, om in alle rust op hun hoorns blazen. Misschien mocht je daar helemaal niet bij komen. Gek dat ze daar nooit eerder over had nagedacht, maar nu wilde ze er toch meer van weten.

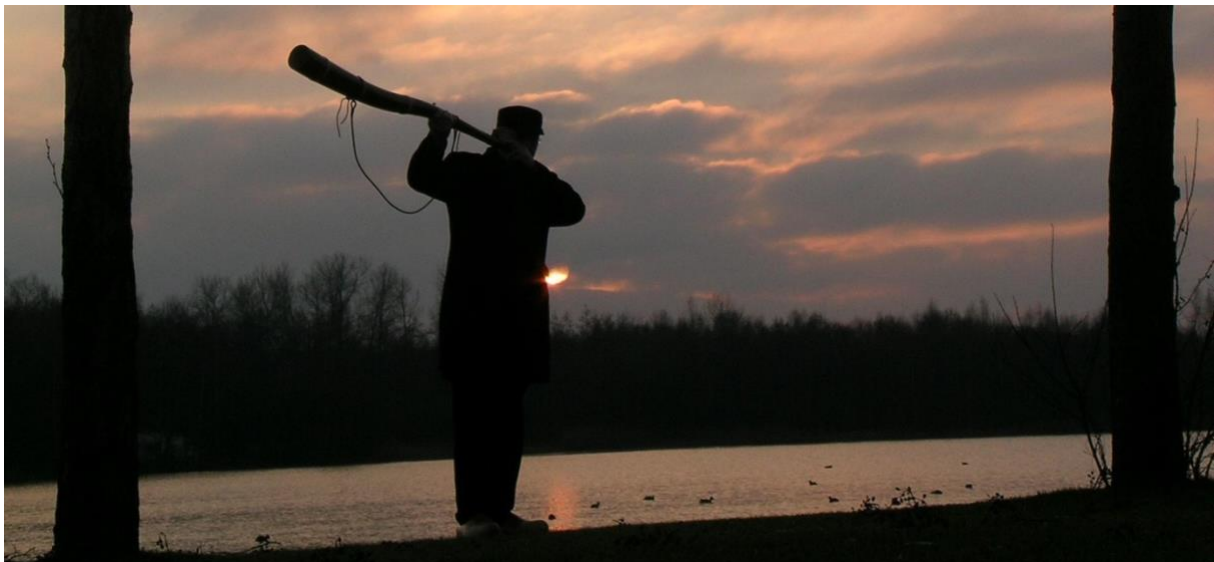
De vertrouwde wandeling had ineens wat spannends gekregen. Wie weet hoe ver ze nog moest en vooral, wat waren dat voor mensen die daar op een afgelegen plek in het bos op hun houten hoorns aan het blazen waren. Ilse was bepaald niet bang uitgevallen, dus stapte ze vastberaden door en probeerde dichterbij het geluid te komen.

Moeilijk was dat niet. Ze hoefde haar pad maar te vervolgen, een keertje rechtsaf, een nòg smaller paadje in, waar het bos door alle dennenbomen nog

dichter was. Ook een beetje donker, bij daglicht zelfs. Wat geurden die fijnsparen heerlijk trouwens, het was net één groot kerstbomenbos, maar dan zonder lampjes en versieringen. Hoe mooi was dat! Al had Ilse daar geen aandacht voor want het geluid klonk nu van heel dichtbij en ze verwachtte elk moment oog en oog te komen met de muzikant.

Door de opwinding die zich toch wel van haar meester had gemaakt, was het haar ontgaan dat ze zojuist iets donkers was gepasseerd, een beetje tussen de bomen verstopt. Ze was er net voorbij of die gedaante stapte uit het duister en tikte haar van achteren op de schouder.

Haar hart stond stil. Wat een schrik. Vol van wat ze verwachtte te gaan ontdekken, had ze die schim helemaal niet opgemerkt en was ze totaal niet verdacht geweest op nog meer mensen in het bos. Wild draaide ze zich om en keek ...

‘Liefje, wakker worden’, hoorde ze haar moeder zachtjes zeggen.

‘Je zou vandaag met papa meegaan. Maar je sliep nog zo vast, dat hij maar alleen op pad is gegaan. Denk erom, er moet nog met de hond gewandeld worden en het is best al laat’.

Ilse had gedroomd. Best eng zelfs. Over midwinterhoornblazers. Ja, daarvoor was het nu de tijd van het jaar. Vlug douchte ze zich en nam de zondagse plak krentenbrood mee voor onderweg. De hond aan de riem en ho, een shawl om en wanten mee, want het zou best koud zijn. In haar droom was ze daar toch voor gewaarschuwd, niet waar.

Jammer dat ze nu niet met papa mee kon, zeker nu het zo'n stralende winterdag zou worden. Nou ja, ze hoorde vanavond wel hoe hij het had gehad en wat ze gemist had.

Midwinterhoorns, zo waar, ze hoorde ze!

Net zoals in haar droom en Ilse twijfelde geen moment, ze ging op pad om die muzikanten van dichtbij te zien. Gauw het brede bospad in en daarna het smalle pad naar links. Het geluid kon je steeds beter horen. Er zou nog een kleiner paadje naar rechts komen. Ja, daar was het, precies zoals ze gedroomd had. Nu oppassen, want toen stond er ineens iemand achter haar. Ze begon onbewust langzamer te lopen, stapvoets bijna, op haar hoede voor enge figuren in de bosjes.

Plotseling waren de klanken van de hoornblazers gestopt. Het was ineens muisstil in het bos. Zelfs geen vogel te horen. Pikke-stil.

Ze moest nu toch heel dicht in de buurt van die hoornblazers zijn, maar ze hoorde niets meer, geen stemmen of wat ook. Vreemd, die konden toch niet in de lucht zijn opgegaan?

Net toen Ilse zich begon af te vragen of ze misschien niet weer droomde, kwam er een gedaante op haar af. Eigenlijk zomaar uit het niets. Een knul zo te zien, met een capuchon diep over zijn hoofd getrokken. Zijn gezicht kon ze maar amper zien. Eén hand in de zak, in de andere hand een stevige stok.

'Wat zoek jij hier?' snauwde de jongen haar toe.

Ilse, bepaald niet bang uitgevallen, was eerder verbaasd dan dat ze geschrokken was. Eigenlijk had ze hier al wat verwacht, maar toch had de knul haar verrast. Ze had 'm totaal niet zien aankomen.

'Wat doe ik hier? Kan ik net zo goed aan jou vragen; wat doe jij hier!'

Van zo veel tegenspraak was de jongen niet gediend, en hij pakte Ilse stevig bij een arm en zwaaide dreigend met zijn stok.

'Dit is hier mijn plek,' riep hij kwaad en sleurde Ilse mee naar een kleine open ruimte in het dichte bos. Ilse zag een kleed uitgespreid, met daarop een grote transistorradio, en verschillende gereedschappen zoals een zaag, hamers, beitels, en een paar half bewerkte boomstammen. Met een zo'n stok was hij ook op haar toegelopen.

'Dit is hier mijn plek, wat doe je hier?!' herhaalde de jongen. Ilse rukte zich los en was nu ook een beetje boos geworden.

‘Wat is dit voor onzin, jouw plek! Dit bos is van iedereen, ik mag hier net zo goed zijn als jij. Wat spook je hier trouwens uit?’ en ze wees op de uitgestalde spullen. Op zo veel weerwoord had de jongen niet gerekend en geleidelijk verdween zijn boosheid. In plaats daarvan had hij voor Ilse nu wel wat zieligs.

‘Alsjeblieft, ga verder, en vertel niemand dat je me hier gezien hebt.’

‘Maar wat doe je hier dan?’ vroeg Ilse. *‘En al die spullen, en die radio?’*

De jongen ging zitten op het kleed, te midden van zijn gereedschappen.

‘Ik ..., ik ben wat aan het maken. Van hout. Een hoorn. En die moet voor de kerst klaar zijn. Een midwinterhoorn. Daar ben ik hier mee bezig, al een paar dagen zelfs. Heb jij toevallig wat te eten bij je? Ik heb intussen best honger.’

Ilse herinnerde zich de plak krentenbrood die ze in alle haast in haar jaszak had gestoken en gaf deze aan de jongen.

‘Hier, mijn ontbijt, ik kan wel een keertje overslaan. Alsjeblieft.

Maar als ik vragen mag, waarom doe je dat hier, zo stiekem in het bos. Zo’n hoorn kan je toch veel beter in huis of in de schuur maken?’

De jongen schudde zijn hoofd terwijl hij gulzig aan zijn krentenwegge begon.

‘En trouwens, waar kwam dat hoorngeschal dan vandaan dat ik juist nog zo duidelijk hoorde?’

Hij wees op de radio, daar had hij midwinterhoornmuziek in opgenomen en die speelde hij af als hij met houtsnijden bezig was. Dat schrok de mensen af. Zo hield hij ze uit de buurt. Dat wist Ilse toch wel? Die midwinterhoornmuziek was juist bedoeld om de boze geesten te verdrijven. Zo lang die klonk hield hij alle gevaren, en ook de mensen, bij hem uit de buurt.

Eigenlijk had hij geen thuis. Al lang geleden waren zijn ouders vertrokken, zo maar ineens, en was hij in een weeshuis terecht gekomen. Daar woonde hij. Och, hij had wel een bed en ze gaven hem goed te eten en hij kon naar school. Maar verder...

‘Waar ik zo naar verlang’, vervolgde de jongen met zachte stem, *‘zijn mijn ouders. Te leven in een familie, ergens bij te horen, te weten dat ze om je geven. Dat ze van je houden. Helemaal met kerst, als de meeste kinderen uit het weeshuis naar familie gaan en er maar een paar overblijven, dan ben ik verdrietig en zou ik daar zo graag weg willen. Iets nuttigs doen in plaats van alleen maar te wachten tot het weer voorbij is.’*

Ilse was naast hem komen zitten en het verhaal horende begon zij zelfs een beetje medelijden met de knul te krijgen. Hij zag er ook best leuk uit. Misschien wel van haar leeftijd, bedacht ze.

‘Maar vertel, waarom zit je hier dan een hoorn te maken. En zijn ze in het weeshuis niet ongerust dat je bent weggelopen?’

De jongen haalde zijn schouders op. Hij had van jongsafaan gehoord dat de midwinterhoorns niet alleen de boze geesten verdrijven. Maar dat ze – als de dagen weer langer werden, en het licht in de natuur weer terugkwam – ook dienden om elkaar te roepen. Om contact te maken. Het geluid van de hoorns klinkt zo ver, dat het bijna is als een *‘alert’*, zoals ze dat tegenwoordig noemen. Misschien konden zijn ouders dat horen en zouden ze naar hem op zoek gaan.

Dit wordt het niet, dacht Ilse. Om een hoorn te maken heb je toch wel wat ervaring nodig of op z’n minst de aanwijzingen van een vakman, en ze betwijfelde of de jongen zijn ouders op deze manier ooit zou terugkrijgen. Een beetje wereldvreemd was hij wel. De situatie overziende hakte ze de knoop door en zei:

‘Kom op joh, hier in de kou van die boomstammen een hoorn maken zal niet meevallen. En in het weeshuis zijn ze vast heel bezorgd. Als ik je nou meeneem, misschien kan mijn vader je helpen met die hoorn, krijg je wat behoorlijks te eten en brengen we je weer terug naar het weeshuis.’

De jongen knikte, hier in het bos zo alleen was hem ook niet echt bevallen, met die hoorn schoot het niet op en dus misschien moest hij wel met het meisje mee.

Zo keerden ze terug uit het bos. Ilse hielp met het dragen van de spullen en thuis zouden ze wel verder zien.

‘Ik heet Ilse trouwens, hoe heet jij?’

‘Gijs,’ antwoorde de jongen kort, en ze liepen zwijgend verder.

Aangekomen bij het huis van Ilse, deed moeder de deur al open.

‘En ..., wie hebben we daar?!’

‘Dit is Gijs, mama. Geloof het of niet, ik pikte hem op uit het bos. Hij is daar al een tijdje bezig een midwinterhoorn te maken, maar ver was hij nog niet gekomen.’

‘Dag Gijs, ik zie het. Aan die hoorn moet nog wel wat gebeuren. Zin in een kop warme choco?’

Hij knikte, dat wilde hij wel.

‘Mooi, doe je jas uit, ga lekker zitten. Kijk daar hangt de eerste midwinterhoorn die de papa van Ilse ooit maakte. Met de kerst hangen we die altijd op. We denken dat die hoorn ons ook in het volgende jaar weer geluk zal brengen. Ilse, kom je even mee naar de keuken om te helpen?’ en ze trok Ilse zachtjes mee de keuken in.

‘Wat moeten we met die knul, Ilse? Heb je gezien hoe armzalig hij er uit ziet. En zo bleek, alsof hij dagen niet gegeten en geslapen heeft.’

‘Dat klopt geloof ik ook wel, mam. Hij vertelde in ieder geval dat hij al een paar dagen in het bos was. Weggelopen uit het weeshuis waar hij woont. We brengen hem straks wel weer naar dat tehuis’.

Met drie bekers dampende choco op een dienblaadje keerden de twee vrouwen terug naar Gijs. Maar wat ...

Niks geen Gijs meer in de kamer. Wat was dat nou? De vogel gevlogen? Ilse rende naar buiten en keek de straat in, links, recht, niks geen Gijs. In geen velden of wegen te bekennen.

‘Is hij niet ergens binnen, mam?’

Ze keken op de gang, in de wc, in de achtertuin. Nee, geen Gijs. Hij zou toch niet naar boven zijn gegaan? Voor de zekerheid ging moeder toch maar even kijken. Wat nu? De politie bellen? Ze wisten alleen maar zijn voornaam. Een beetje raar om met zo’n verhaal bij de politie aan te komen.

Misschien moesten ze eerst maar bij de weeshuizen in de stad informeren. Dat konden er nooit zo veel zijn. Gauw zochten ze op internet naar de weeshuizen in de buurt. Drie vonden ze er.

Moeder nam de telefoon en begon te bellen.

Een Gijs? Nee, die hadden ze niet. Bovendien, alle kinderen waren met de kerst naar een gastgezin. Eigenlijk waren ze nu ook gesloten. Sorry, ze konden niet helpen.

Bij het tweede weeshuis kreeg ze ongeveer hetzelfde antwoord. En ook daar verbazing dat die jongen uitgerekend met kerst was verdwenen. *‘Wij zorgen juist dat ze dan een beetje extra gezelligheid hebben.’* Als zij een kind misten, lieten ze dat toch niet een paar dagen op zijn beloop, dan gingen ze meteen op zoek? *‘Kon mevrouw niet beter de politie bellen?’*

Het laatste adres. Je zal net zien dat hij daar woonde.

Ook daar geen Gijs. *‘Nee, wij zorgen voor onze kids alsof het onze eigen kinderen zijn, mevrouw. Ze verheugen zich juist op de kerst, met extra lekker eten, sweeties en zelfs cadeautjes. Succes met het zoeken!’*

Daar zaten ze, Ilse en haar moeder.

Ilse voelde zich toch wel een beetje schuldig dat ze die jongen had meegenomen. Misschien was hij wel teruggegaan naar die plek in het bos waar ze hem had gevonden.

‘Goed idee, Ilse. Maar haast je, het wordt al gauw donker en ik wil niet dat je dan nog in het bos aan het zoeken bent. Ik zal intussen vader bellen en vragen wat we het beste kunnen doen.’

Al pratende viel haar oog op de plek waar hun geluks-midwinterhoorn had gehangen. Weg! De boomstronk waarvan die Gijs een hoorn had willen maken, lag nog wel op de bank. Maar de radio en de gereedschappen waren verdwenen. Misten ze nu nog meer spullen? Had Ilse eigenlijk gewoon een dief in huis gehaald?

Ilse was al vertrokken. Zou ze in gevaar zijn? In dat bos, met die rare jongen? Het zou nu snel donker worden. Moeder kreeg een naar gevoel en pakte de telefoon om vader te bellen.

Ondertussen was Ilse het brede bospad al weer ingelopen.

Het was, zo laat in de middag, stil. Geen andere mensen meer. Ook geen midwinterhoorns te horen. Nu was het toch wel een beetje eng. Had ze de hond maar bij zich. Stom, die had haar zelfs kunnen helpen met zijn speurneus. Misschien moest ze nog maar even terug om hem op te halen. Of beter toch maar niet, dan werd het nòg later en het begon toch al echt te schemeren. Ha, daar was het pad naar links. Het was lang niet zo fijn meer als vanochtend. Misschien was het wel heel erg stom geweest om zich met zo’n vreemde jongen in te laten.

Nu moest ergens dat kleine paadje naar rechts komen. Waar was het nu? In deze tijd van het jaar werd het ook zo snel donker. Was ze er al voorbij, of moest het nog komen? Stoere Ilse werd nu toch wat minder stoer.

Vanochtend had ze vast langzamer gelopen, hier zou het zo ongeveer moeten zijn. Ha, een pad! Maar was dit het wel? Het leek nog smaller en nog donkerder. Nee, dit kon het niet zijn. Terug, een ander pad rechtsaf zoeken. Verdorie, alles begon hetzelfde te lijken. Ze versnelde haar pas, het zoeken ging nu steeds moeilijker. Uiteindelijk begon Ilse zich iets te realiseren waar ze liever niet aan toegaf ...; ze was verdwaald.

Het was donker.

Ilse alleen in een donker bos. Alleen? Ja, dat hoopte ze. Op Gijs na dan, want daarvoor was ze tenslotte hier. Wat stom ook dat ze haar telefoon niet had meegenomen. Hoewel, hier, zo diep in het bos was er toch geen bereik. Maar ze had dan in ieder geval zoiets als een zaklamp gehad. Stom.

Nu, in het donker, was het gewoon eng geworden! Zelfs voor stoere Ilse.

Vader was meteen na het telefoontje van zijn vrouw terug naar huis gekomen. Ze kon hem nu wat rustiger vertellen wat er gebeurd was. Dat hun dochter een vreemde jongen uit het bos had meegenomen. Ze wisten alleen zijn naam. Gijs, heette hij. Toen ze hem een choco wilden maken was hij ineens verdwenen. En als klap op de vuurpijl: hij had hun geluks-midwinterhoorn meegenomen!

Pa reageerde laconiek: wat kon hen een jongen schelen die ze totaal niet kenden. Kennelijk kwam hij dus helemaal niet uit een weeshuis. En die hoorn? Och, hij zou wel weer een nieuwe maken en hij zorgde dat die ook geluk zou gaan brengen. Waar hij zich wel zorgen over maakte was hun dochter Ilse. Dat zinde hem niets. Hun dochter alleen in dat donkere bos. Het was inmiddels nog kouder geworden. En dan die rare knul, wie weet spookte hij daar ook rond. Verschrikkelijk!

De politie bellen werd nu een heel ander telefoontje.

Het ging hen niet meer om Gijs, waar ze eigenlijk niets meer van wisten dan zijn naam en dat hij hun hoorn had gepikt. Nee, het ging nu om hun eigen dochter. Hoe flink Ilse altijd ook was, haar mocht niets overkomen.

De politie hoorde hun verhaal vriendelijk aan. Ja, dat was allemaal wel vreemd. Maar wat konden ze? De dochter was nog niet zo lang geleden vertrokken, misschien kwam ze straks gewoon weer uit het bos tevoorschijn. En die Gijs? Nee, ze hadden nog geen melding van een vermissing gehad.

Erg veel aandacht zouden ze hier niet aan willen geven. Geen paniek, het kwam gewoon weer goed. Anders moesten ze over een paar uur nog maar eens bellen. In elk geval zouden ze een oogje in het zeil houden en attent zijn op verdachte dingen.

Tsja, de reactie van de politie was begrijpelijk. Misschien waren ze te bezorgd? Maar nee, natuurlijk niet, hun dochter was in dat grote bos. In het donker, en ze konden haar niet bereiken. Misschien was ze wel verdwaald of in de greep van die onbekende knul.

Wat was er erger dan alleen maar kunnen afwachten. Wachten op wat? Ze moesten wat doen!

Weet je wat? Vader zou aan de bosrand de midwinterhoorn blazen. Ilse kende dat geluid, ze zou daar vast op afkomen. Ook al was het niet het geluid van hun eerste gelukshoorn.

Bij de bosrand aangekomen, zette vader de hoorn aan zijn lippen en blies alsof hij weer een winterblaaswedstrijd had te winnen. Diepe, lange tonen klonken in de stille winternacht. Dit moest je heel ver kunnen horen. Hij blies nog eens. En na een minuut of vijf nog eens.

Inmiddels waren er al een paar buurtbewoners op het geluid afgekomen, nieuwsgierig wat er gaande was. Maar helaas geen Ilse. Of Gijs. Nee, dit was niet meer voor de lol, dit was pure ernst. Dit ging om die leuke meid hier uit de buurt, iedereen kende haar wel.

Ilse, best ver verwijderd van deze groep mensen, had het geluid van de hoorn inderdaad gehoord. En ze herkende de tonen zoals haar vader die zo vaak geblazen had. Dat moest papa zijn! Aha, nu wist ze welke richting ze moest gaan om terug te keren in de bewoonde wereld. Dan maar geen Gijs. Misschien kwam ze hem onderweg ook nog wel tegen.

Een geluksgevoel maakte zich van haar meester, wat een mooi gebruik was dat toch, dat midwinterhoornblazen. Ze kreeg weer moed en stevig stapte ze door in de richting van het geluid. Na een tijdje begon ze het pad, zelfs in het donker, weer te herkennen. Ja, ze wist weer waar ze was, gelukkig! En in de verte zag ze zo waar een groepje mensen en hoera, ook haar vader en moeder.

Dat was dus inderdaad haar vader geweest die ze hoorde. Gejoel, gejuich en applaus klonken op. Ilse was weer heelhuids terug. Wat een geluk. Ze viel haar ouders in de armen. Dit was toch wel even eng geweest, daar alleen in dat koude, donkere bos. Ja zeker, ze was nog verdwaald ook. Maar was Gijs al terecht? Nee, die kon overal naartoe zijn gegaan. Waar moesten ze in hemelsnaam zoeken? Hier konden ze verder niets aan doen.

Terwijl ze opgelucht op weg terug naar huis wilden, hield moeder plotseling halt en fluisterde bijna:

‘Ssst, wat hoor ik daar? Is dat nog een midwinterhoorn?’

Ja, in de verte hoorden ze het onmiskenbare geluid van een hoorn. Niet zo mooi geblazen als vader dat had gedaan, schuchter bijna. Dit moest een beginner zijn, maar het klonk goed. ‘Vader, het lijkt jouw oude hoorn wel.’

Vader knikte. Hoe voorzichtig en dun het ook klonk, het geluid van zijn eerste hoorn herkende hij uit duizende. Dat moest Gijs zijn. Dat kon nauwelijks anders. Terwijl ze ademloos de klanken probeerden op te vangen, leek het geluid langzaam van steeds verder weg te klinken. De hoornblazer leek te verdwijnen.

Voor Ilse en haar ouders klonk het als een afscheidsgroet van een onverwachte vreemdeling waar ze verder niets van wisten. Na de schrik van daarnet voelde dit toch als een passende afsluiting. Zo moest het kennelijk zijn. De hoorn had een nieuwe bestemming gekregen.

Sindsdien kon Ilse geen midwinterhoorn meer horen of ze dacht aan Gijs. Die onbekende jongen aan wie ze haar krentenplak gaf en waardoor ze in het bos verdwaald raakte.

Ze hadden het er ook nog best vaak over gehad. Waar was die jongen vandaan gekomen. En waar was hij gebleven. Misschien heette hij helemaal geen Gijs. Zeker was alleen dat hij vaders mooiste midwinterhoorn had meegenomen. Waarom moest hij trouwens zo nodig een midwinterhoorn hebben. Eigenlijk bleef het een wonderlijk verhaal zonder goede afloop.

Maar die kwam er afgelopen week, geheel onverwacht. Waardoor alles in één klap duidelijk werd.

Een paar dagen terug hadden ze op televisie een bijzondere kerstuitzending gezien met een uitgebreide reportage over de kerstman. Zoals hij met zijn rendieren op de noordpool leeft. Hoe zijn elfen hem ondersteunen bij het rondbrengen van de pakjes. En dat hij er sinds enige tijd een helper bij heeft. Een jonge vent met een hoorn, waarop hij blaast om de rendieren te verzamelen. Dat was tot dusverre eigenlijk niet bekend. Vandaar ook deze uitzending.

Voor Ilse en haar ouders was er geen twijfel: dit was Gijs, met hun hoorn. Ze kleurden van trots. Ze hadden die man gekend en hem in zekere zin aan de beste hoorn geholpen die er te krijgen was. Gijs met hun gelukshoorn! Kon het mooier?!

Zo zou de midwinterhoorn voor altijd aan de Kerst verbonden blijven. Aan een mooie Kerst met een goede afloop!

Fijne kerstdagen
en een
gelukkig nieuw jaar!